ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

του **Θανάση Σκαμνάκη**

> «Το 2017 είναι η πρώτη χρονιά, που μετά από 73 χρόνια, η Μεγάλη Παρασκευή συμπίπτει ημερολογιακά με τη 14η Απριλίου. Το γεγονός αυτό μπορεί για κάποιους, να μην έχει καμία σημασία. Για όσους όμως γεννηθήκαμε στην πόλη του Αγρινίου και στην ευρύτερη περιοχή, η συγκεκριμένη μέρα, αποτελεί καταγεγραμμένη ημερομηνία της συλλογικής ιστορικής και κοινωνικής μνήμης της θυσίας των “120” Αιτωλοακαρνάνων και Πρεβεζάνων που εκτελέστηκαν ή απαγχονίστηκαν, από τους Γερμανοτσολιάδες (Τάγματα Ασφαλείας Αγρινίου) του Τολιόπουλου στον περίβολο της Αγίας Τριάδας και στην κεντρική πλατεία Μπέλλου, ως αντίποινα του σαμποτάζ, που οργάνωσε και εκτέλεσε ο ΕΛΑΣ την Κυριακή των Βαΐων 9 Απριλίου 1944 στην παλιά σιδηροδρομική γραμμή των “Σιδηροδρόμων Βορειοδυτικής Ελλάδας”, μεταξύ των χωριών της Στάμνας και του Αγγελοκάστρου».

Έτσι αρχίζει η έκδοση του ημερολογίου 2017 της δημοτικής παράταξης «Ανυπότακτο Αγρίνιο», το οποίο περιλαμβάνει εκτεταμένη αναφορά στα γεγονότα της αντίστασης στο νομό, μέχρι την απελευθέρωση. Αφιερώνεται, ως εκ τούτου, στην αντίσταση στην περιοχή (και παντού) τότε και πάντα, ενάντια στο φασισμό και τον πόλεμο. Δηλαδή τα θηρία που ξανασηκώνονται από τα μνήματα (στα οποία δεν είχαν ποτέ ενταφιαστεί βαθειά).

Θα πείτε ένα ημερολόγιο το μαθαίνουμε στα μισά το χρόνου; Αλλά αυτό δεν είναι ένα ημερολόγιο για το χρόνο που τρέχει. Είναι ένα ημερολόγιο για το χρόνο που έτρεξε και για εκείνον που έρχεται. Όσο η μνήμη δεν είναι μόνο ή κυρίως παρελθόν. Όσο η μνήμη *«όπου και να την αγγίξεις πονεί»*, που λέει κι ο ποιητής.

Κι όπου, όπως ξαναλέει: *«Είναι βαρύ και δύσκολο, δε μου φτάνουν οι ζωντανοί/πρώτα γιατί δε μιλούν, κι ύστερα/γιατί πρέπει να ρωτήσω τους νεκρούς/για να μπορέσω να προχωρήσω*

παρακάτω» (**Γ. Σεφέρης**).

Συνεπώς, το ημερολόγιο είναι **αφορμή**. Η αιτία είναι ο **χρόνος**. Ο χρόνος ο **παρών** και ο χρόνος ο **παρελθών** και ο **μέλλων.** Σε μια εποχή που χάνει την αίσθησή της. Που δεν ξέρει πού ακριβώς να σταθεί. Που δεν ξέρει σε ποιον ακριβώς χρόνο να ζήσει. Που απομονώνει τον έναν μας από τον άλλον κι όλους από τη μνήμη και τη ζωή τους. Όπου *«καθένας χωριστά ονειρεύεται και δεν ακούει το βραχνά των άλλων».*

Κι έτσι λοιπόν, είναι ένα ημερολόγιο του χρόνου γενικώς και του ανθρώπου ειδικά. Του καθενός μας, που **αναζητεί ξανά ένα συλλογικό, ένα κοινό, ωραίο όνειρο.**

Πηγή: ΠΡΙΝ